

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และ 2) เปรียบเทียบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 ระหว่างเพศชายและเพศหญิงหลังการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างคือ เด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 อายุระหว่าง 5-6 ปี จำนวน 16 คน แยกออกเป็นเพศชาย 8 คน เพศหญิง 8 คน ของโรงเรียนบ้านทุ่งสี่เสียด อ.บางสะพานน้อย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาประจวบคีรีขันธ์ เขต 1 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 ซึ่งได้จากการแยกกลุ่มเพศแล้วสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยวิธีการจับสลากจากกลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมท่องคำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 24 แผน เพื่อใช้ในการทดลองเป็นเวลา 8 สัปดาห์ และแบบทดสอบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 ซึ่งสร้างและพัฒนาขึ้นโดยผู้วิจัย จำนวน 25 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิจัยคือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบที และการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม

สรุปผลการวิจัย

1. การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 โดยรวมและรายด้าน ได้แก่ ด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการรู้ความหมาย หลังการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์อังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 ด้านการฟัง การอ่าน การเขียน และการรู้ความหมาย โดยรวมระหว่างเพศชายและเพศหญิงไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนด้านการพูด แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าเพศชาย

อภิปรายผล

การอภิปรายผลจะเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ 2 ข้อตามลำดับดังต่อไปนี้

1. สมมติฐานข้อที่ 1 การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการวิจัยพบว่า การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 โดยรวมและรายด้าน ได้แก่ ด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการรู้ความหมาย หลังการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์อังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่าการจัดกิจกรรมการใช้คำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์อังกฤษที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นนั้นสามารถพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 ได้ ทั้งนี้เนื่องจากกิจกรรมคำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้ยึดตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 โดยเน้นการสื่อความหมายด้วยบัตรคำศัพท์ แถบบันทึกเสียงของเจ้าของภาษา ซีดี สื่อ อุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ชัดเจนและสวยงาม คำคล้องจองที่ใช้เป็นคำคล้องจองที่สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้ที่เด็กกลุ่มตัวอย่างเรียนอยู่ในเวลาปกติ ประกอบด้วย ตัวอักษร A-Z เกี่ยวกับร่างกาย สัตว์ ผลไม้ สี ครอบครัว ห้องเรียน และตัวเลข เพื่อทดสอบการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการรู้ความหมาย ผ่านการเรียนรู้หลากหลายรูปแบบ ตามทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาของเด็กปฐมวัยที่ว่าเด็กจะเรียนรู้ภาษาจากการเลียนเสียงอันเนื่องมาจากความพึงพอใจที่ได้ทำเช่นนั้น การเลียนแบบ การเสริมแรงหรือการให้รางวัลของแม่ การรับรู้และทฤษฎีทางชีววิทยา เป็นต้น (ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม, 2541) รวมทั้งแนวคิดของแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Whole language) ซึ่งการฟัง พูด อ่าน และเขียนจะต้องเรียนรู้โดยการกระทำ (Active) จากการใช้ความคิด ความเข้าใจ และการฝึกทักษะ โดยจัดสิ่งแวดล้อมที่เต็มไปด้วยภาษา เด็กได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์ สื่อสารกับเพื่อน ๆ เด็กได้รับประสบการณ์ตรง มีแบบอย่างที่ดี มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและเรียนรู้ทั้งภาษาของตัวเองและภาษาที่ 2 ไปพร้อม ๆ กัน (นิตยา ประพตกิจ, 2542; พชร ผลิตสิน, 2551) นอกจากนี้คำคล้องจองเองยังช่วยส่งเสริมความจำ พัฒนาทักษะทางภาษา มีความบันเทิงใจ ร่าเริง แจ่มใส และสนุกสนานในการเรียน ทั้งรายบุคคลและเป็นหมู่คณะ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช, 2546) ผลการวิจัยนี้จึงสอดคล้องกับงานวิจัยของบุญเชิด ชานิศาสตร์ (2551) ที่พบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองก่อนและหลังการทดลอง มีความสามารถในการพูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีความสามารถทางด้านการใช้ภาษาและด้านทักษะการพูดหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง และสอดคล้องกับงานวิจัยของปานใจ จารุณิช (2548) และคณิศร ตรีผล (2550) ที่พบว่า การใช้คำคล้องจอง

มีผลให้เด็กปฐมวัยมีทักษะการพูด การเข้าใจความหมาย และด้านการใช้ภาษา เพื่อแสดงความต้องการ แสดงความคิดเห็น เล่าเรื่องราว และตั้งคำถาม

2. สมมติฐานข้อที่ 2 การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังการทดลองของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 ระหว่างเพศชายและหญิงจะมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการวิจัยพบว่า ด้านการฟัง การอ่าน การเขียน และการรู้ความหมาย โดยรวมไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ยกเว้นด้านการพูด มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 แสดงว่าการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยรวมของเด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 จากการจัดกิจกรรม การใช้คำคล้องจองภาษาไทยประกอบคำศัพท์อังกฤษครั้งนี้ไม่มีความสัมพันธ์กับเพศของเด็ก แต่ขึ้นอยู่กับ พัฒนาการหรือวุฒิภาวะ ความสามารถทางภูมิปัญญาของเด็กแต่ละคน สิ่งแวดล้อมรอบตัวและกิจกรรม ที่นำมาใช้กับเด็ก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสมพร สุทธิสนีย์ (2547 : 9) ที่ได้กล่าวถึงพัฒนาการ กับวุฒิภาวะของเด็กปฐมวัยไว้ว่า พัฒนาการของเด็กปฐมวัย ไม่ได้ขึ้นอยู่กับเพศของเด็กแต่ขึ้นอยู่กับ วุฒิภาวะและการเรียนรู้ กล่าวคือ วุฒิภาวะมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้นกับการเรียนรู้ ถ้าขาดอย่างใดอย่างหนึ่งความสามารถบางอย่างอาจไม่เกิดขึ้นหรือเกิดช้ากว่าที่ควร เช่น ความสามารถในการใช้ภาษา เด็กที่มีวุฒิภาวะในการพูดจะสามารถเปล่งเสียงพูดออกมาได้เองแต่ถ้าไม่ได้รับการสอน ภาษาพูดก็จะใช้ภาษาพูดไม่ได้เลย ในทางตรงกันข้ามเด็กที่ยังไม่บรรลुวุฒิภาวะในการพูดถึงแม้ว่าจะได้รับการเกี่ยวข้องฝึกภาษาพูดมากสักเพียงใด ก็ไม่อาจพูดได้ ถ้าเด็กยังไม่พัฒนามถึงวุฒิภาวะนั้น จึงเห็นได้ว่าเด็กแต่ละคนมีศักยภาพในการพัฒนาตนเองตามกำหนดเวลาเฉพาะของพัฒนาการนั้น ๆ ตามธรรมชาติอันก่อให้เกิดความสามารถในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เป็นไปตามขั้นตอนของ พัฒนาการโดยมีสภาพแวดล้อมช่วยเสริมต่อพัฒนาการให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ส่วนกรณีที่เด็กอนุบาลชั้นปีที่ 2 เพศหญิงมีพัฒนาการด้านการพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงกว่า เพศชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั้น สอดคล้องกับสต็อปเพิร์ด (Stopperd, 1997 อ้างถึงใน ปานใจ จารุณนิช, 2548) ที่ได้กล่าวถึง ทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยว่าจะเพิ่มขึ้นตามลำดับและมีขั้นตอน ต่อเนื่องกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเพศ โดยจะพบว่าเพศหญิงจะมีพัฒนาการเร็วกว่าเพศชายในทุกเรื่อง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องเพศกับการเรียนรู้ภาษาของชนิกา ตู้จินดา (2552 : 28) ที่ว่าโดยพื้นฐาน แล้วเด็กหญิงมีแนวโน้มที่จะมีพัฒนาการเรื่องภาษา ความคิดความอ่านได้เร็วกว่าเด็กชาย อาจสังเกตเห็น ได้ด้วยตนเอง นอกจากนั้นยังสังเกตได้อีกเช่นกันว่า เด็กหญิงมีแนวโน้มที่จะเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้ดีกว่า เด็กชาย เพราะมีสมาธิดี และยาวกว่า เรื่องการเลือกใช้คำศัพท์ การสร้างรูปประโยค การสะกดคำของ เด็กหญิงก็ดูจะดีกว่าเด็กชายพอสมควรทีเดียว ในเรื่องทักษะการแก้ปัญหาที่เหมือนกัน ในวัยเดียวกัน เด็กหญิงจะแก้ปัญหาได้ดีกว่า ไวกว่า และเป็นขั้นตอนมากกว่าเด็กชาย จะพบเห็นได้บ่อยที่เด็กหญิงจะไม่ ขอความช่วยเหลือในการแก้ปัญหาแต่จะพยายามหาวิธีแก้ปัญหาด้วยตนเอง ส่วนเด็กชายมักจะมีความสนใจ

สั้นกว่าเด็กหญิง ในเรื่องพัฒนาการกล้ามเนื้อของเด็กชายก็ยังไม่แข็งแรงเท่าเพศหญิง เด็กชายจะไม่ค่อยชอบเขียนหนังสือ ไม่ชอบหยิบสีหยิบปากกา หรือดินสอขึ้นมาวาดรูปขีดเขียนสิ่งต่าง ๆ แต่ทักษะเหล่านี้สามารถฝึกหัดให้ดีขึ้นได้โดยการอ่านหนังสือให้เขาฟัง หรือผลัดกันเล่านิทาน ทำกิจกรรมสร้างสรรค์เพื่อเป็นการฝึกให้เขามีความอดทนอดกลั้นและเสริมทักษะอื่นเข้าไป และสอดคล้องกับงานวิจัยของศรีณัฏฐ์ วรสารนันท์ (2555) ที่พบว่า เด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 เพศชายและเพศหญิงที่ได้รับการฝึกโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานไม่จบเรื่องมีทักษะการพูดหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการพูดสูงกว่าเพศชาย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาไปใช้

1. การอ่านและอธิบายความหมายของคำคล้องจองและคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ควรอ่านให้ฟังโดยแสดงท่าทางประกอบ และชี้ที่ละวรรค พร้อมกับแสดงบัตรภาพประกอบ เพื่อให้เด็กสามารถฟังพูด อ่าน เขียน และรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง และท่องคำคล้องจองได้ง่ายขึ้น
2. การส่งเสริมความสามารถด้านฟัง พูด อ่าน เขียน และรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของเด็กควรต้องให้เด็กได้ใช้ความคิดอย่างอิสระ และเข้าใจความพร้อมของเด็กว่ามีสมาธิช่วงสั้น ๆ ในการรอคอย ที่สำคัญควรสร้างกำลังใจ และกระตุ้นให้เด็กกล้าแสดงออก
3. การจัดประสบการณ์ให้เด็กใช้คำคล้องจอง ครูต้องจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการฟังและการพูดของเด็ก โดยคำนึงถึงศักยภาพและความพร้อมของเด็ก ไม่บังคับกดดันให้เด็กเกิดความเครียด ขย่องชื่นชม แสดงบุคลิกภาพของการเป็นมิตรกับเด็กให้เด็กเกิดความมั่นใจ ครูลดบทบาทลง เปิดโอกาสให้เด็กอย่างเต็มที่
4. รูปภาพที่นำมาเป็นสื่อในการพูดคำคล้องจอง ควรคำนึงถึงคุณภาพ และความเหมาะสมกับวัยของเด็ก เป็นสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวเด็ก เพื่อให้กิจกรรมที่จัดให้เด็กนั้นได้สร้างความคิดและจินตนาการ เพื่อจะสื่อความหมายออกมาได้อย่างสอดคล้องกัน
5. การส่งเสริมความสามารถด้านฟัง พูด ควรใช้แถบบันทึกเสียง ซีดี ที่พูดโดยเจ้าของภาษา เพื่อให้เด็กออกเสียงได้ชัดเจนและถูกต้อง

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรมีการเปรียบเทียบความสามารถด้านฟัง พูด อ่าน เขียน และการรู้ความหมายโดยใช้เทคนิควิธีอื่น เช่น เกมการศึกษา ปริศนาคำทาย และการเล่นบทบาทสมมติ เป็นต้น
2. ควรมีการเปรียบเทียบความสามารถด้านฟัง พูด อ่าน เขียน และการรู้ความหมาย คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยเปรียบเทียบเป็นรายสัปดาห์ที่เพิ่มขึ้น เพื่อศึกษาแนวโน้มความสามารถด้านฟัง พูด อ่าน เขียน และการรู้ความหมายอย่างชัดเจนขึ้น
3. ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรใช้คำคล้องจอง เพื่อวัดตัวแปรด้านอื่น ๆ เช่น ความสามารถในการอยู่ร่วมกันในสังคม ด้านคุณธรรม ด้านการรู้จักการรอคอย ด้านวัฒนธรรม และในรายวิชาอื่นๆ โดยการนำไปบูรณาการในการสอน เป็นต้น